

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11CoCsp/16/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7124210467
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7124210467.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudkýň JUDr. Adriany Murínovej a Mgr. Angeliky Sopoligovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zast. Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom B. XX, o zaplatenie 2.750,25 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 63Csp/93/2024-89 zo dňa 7.2.2025 Mestského súdu Košice

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Mestský súd Košice (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví žalobu zamietol (I.) a stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal (II.).

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 2.750,25 € s prísl. titulom úverového záväzku zo zmluvy uzavretej dňa 3.11.2022, na základe ktorej právny predchodca žalobcu BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, poskytol žalovanej peňažné prostriedky a nakoľko žalovaná svoj záväzok splácania úveru v dohodnutých splátkach riadne a včas neplnila, postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 26.5.2023, ku ktorému pohľadávka predstavovala sumu 2.775,25 €, pozostávajúcu z neuhradenej istiny 2.750,25 € a úrokov z omeškania po zosplatnení vo výške 8,75 % ročne zo sumy 2.750,25 € od 27.5.2023 do zaplatenia.

3. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania ustálil nasledujúci skutkový stav veci: Právny predchodca žalobcu BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky v hmotnoprávnom postavení veriteľa a žalovaná ako dlhnik uzatvorili dňa 3.11.2022 v zmysle zákona č. 266/2005 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku a o zmene a doplnení niektorých zákonov zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej sa veriteľ zaviazal poskytnúť žalovanej úver vo výške 2.895,- € oproti záväzku žalovanej úver splatiť spolu s dohodnutými úrokmi v 20 mesačných splátkach po 144,75 €, s dohodnutou konečnou splatnosťou úveru dňa 10.07.2024, s dohodnutým revolvingom s výškou úverového rámca 5.000,- € a aktuálnou výškou úverového rámca v sume 900,- €. Z platobnej histórie súd prvej inštancie zistil, že žalovaná dňa 29.11.2022 vyčerpala úver v celosti, t.j. v sume 2.895,- € a v splátkach veriteľovi uhradila celkom sumu 144,75 €. Poskytnutý úver však napriek opakovaným výzvam veriteľa riadne a včas nesplácala, preto veriteľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť celého zostatku úveru ku dňu 26.5.2023. Následne právny predchodca žalobcu na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 1.3.2024 postúpil pohľadávku uplatnenú v tomto konaní na žalobcu.

4. Právne vzťah medzi stranami sporu posúdil súd prvej inštancie ako spotrebiteľský, aplikoval naň ust. § 3, § 39, § 52 a nasl., § 53 ods. 9, § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení neskorších predpisov. V prvom rade skúmal, či boli splnené zákonné predpoklady pre postúpenie pohľadávky uplatnenej v tomto konaní na žalobcu a v tejto súvislosti posudzoval, či výzvu na zaplatenie dlžnej sumy úveru zo dňa 3.4.2023 a Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti - predžalobnú výzvu zo dňa 26.5.2023 možno považovať za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. Súd vyšiel z názoru, že výzvu zo dňa 3.4.2023 nemožno považovať za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, vzhľadom na jej zavádzajúci a nepravdivý obsah, v ktorej právny predchodca žalobcu uviedol, že ak dlžnú sumu 459,25 € žalovaná okamžite neuhradí, bude od nej požadovať zaplatenie celej nesplatennej časti úveru. Súd argumentoval tým, že poskytnutý úver mohol veriteľ zosplatiť až po uplynutí 15 dní od doručenia výzvy žalovanej a zároveň po uplynutí troch mesiacov od uplynutia splatnosti omeškanej splátky, pričom na odvrátenie mimoriadneho zosplatnenia úveru žalovanej stačilo zaplatiť splátku úveru, s ktorou bola v omeškaní viac ako tri mesiace, t.j. sumu 144,75 €, a to v lehote 15 dní od doručenia výzvy. Konanie veriteľa súd posúdil ako rozporné s dobrými mravmi a zároveň výzvu na zaplatenie dlžnej sumy úveru zo dňa 3.4.2023 v zmysle § 39 OZ považoval za neplatný právny úkon. Z týchto dôvodov a pre rozpor s ust. § 53 ods. 9 OZ posúdil ako neplatný aj právny úkon zosplatnenia úveru a zároveň aj postúpenie pohľadávky pre nesplnenie podmienok ustanovených v § 92 ods. 8 zákona 483/2001 Z.z. zákona o bankách, v dôsledku čoho žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v danom spore. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP tak, že stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko žalobca ako neúspešná strana nemá právo na náhradu trov konania a žalovanej v konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli.

5. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f), g) a h) CSP. V súvislosti s posúdením (ne)platnosti právneho úkonu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru poukázal na skutočnosť, že k otázke výkladu, či skutkové vymedzenie splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k uplatneniu práva podľa ust. § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ, je náležitou, ktorej prípadné neuvedenie by spôsobovalo neplatnosť právneho úkonu, zaujal stanovisko Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.1.2024, v ktorom uviedol, že žalovaná pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru sa omeškala (viac ako tri mesiace) s úhradou dohodnutých mesačných splátok riadne a včas, pričom na možnosť banky vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru v prípade neuhradenia dlžnej sumy bola upozornená výzvou označenou ako „Výzva na zaplatenie dlžnej čiastky úveru“ zo dňa 3.4.2023, a to v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ. Následne poznamenal, že v súlade s § 565 OZ postupca výzvou zo dňa 26.5.2023 označenou ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru č. 42799120100002“ uplatnil právo na zaplatenie všetkých splátok pre neplnenie splátkového kalendára, v dôsledku čoho sa stal úver splatným v celom rozsahu. Žalobca mal za to, že veriteľ nebol povinný v úkone o zosplatnení uvádzať konkrétnu splátku, pre ktorú pristúpil k vyhláseniu splatnosti úveru, nakoľko na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je potrebné, aby bola táto možnosť dohodnutá, aby dlžník bol v omeškaní aspoň tri mesačné splátky, dlžník bol na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti veriteľom upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní pred uplatnením tohto práva. Veriteľ v oznámení o zosplatnení nie je povinný špecifikovať, s ktorou konkrétnou splátkou sa dlžník omeškal, a teda pre ktorú splátku k zosplatneniu došlo. Ďalej argumentoval tým, že žalovaná bola preukázateľne v omeškaní so zaplatením splátok viac ako tri mesiace, pričom mal za preukázané, že postupca ju upozornil v lehote nie kratšej ako 15 dní na možné uplatnenie práva. Zdôraznil, že ak postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podaním zo dňa 26.5.2023, uplatnil ho v súlade s ust. § 565 OZ a s aktuálnou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR (R 7/2023) pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 15.2.2023 (t.j. splátky, ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru predchádzala po dobu viac ako troch mesiacov a pre ktorej nezaplatenie mohol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru) a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ po omeškaní spotrebiteľa (žalovanej) s platením splátok po dobu dlhšiu ako tri mesiace, pričom žalovaná bola nesporne na toto oprávnenie veriteľa upozornená (podaním zo dňa 3.4.2023). Ďalej argumentoval, že špecifikácia splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu, by bola nadbytočná, keďže aj z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR jasne vyplýva, že vždy môže ísť len o splnenie jednej konkrétnej vymedzenej splátky, a teda veriteľ si nemôže v tomto ohľade vybrať, pre nesplnenie ktorej splátky toto právo uplatňuje. Nestotožnil sa preto s právnym názorom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého je potrebné vo výzvach, resp. v samotnom zosplatnení, uvádzať (špecifikovať), s ktorou konkrétnou splátkou sa dostala žalovaná do omeškania. Za absurdné považoval tvrdenie, že veriteľ má povinnosť upozorniť len na konkrétnu splátku, ktorú treba zaplatiť preto,

aby sa dlžník vyhol sankcii zosplatnenia, no nemá právo poukázať na (faktickú) skutočnosť, že dlžník je v omeškaní s konkrétnou čiastkou dlhu ku konkrétnemu dátumu, ktorá čiastka prevyšuje konkrétnu splátku, ktorú je potrebné zaplatiť. Taký výklad považoval za šikanózný voči záujmom veriteľa a ochrane jeho práv a majetku a bezdôvodne zvýhodňujúci porušovateľa zmluvných dohôd (neplatiča). Podľa názoru žalobcu ide o nepriamu motiváciu smerom k dlžníkom, aby títo mohli - bez možnosti reálneho postihu zo strany veriteľa, ktorý si svoje povinnosti plnil a bez obáv vynechávať ľubovoľné splátky úveru, pričom veriteľ si má pri každej jednej odsledovať a upozorniť na možnosť vyhlásenia splatnosti. Podľa žalobcu takýto výklad totiž pripúšťa, aby dlžník splácal len tú splátku, pre ktorú by mu reálne hrozilo zosplatnenie a v ostatných splátkach môže naďalej porušovať dohodnutý splátkový kalendár a udržiavať tak stav zmluvnej delikvencie. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 23Cdo 1201/2009 zo dňa 29.6.2010. Nesúhlasil tiež so záverom súdu prvej inštancie, že uhradením tejto špecifikovanej (jedinej) splátky by dlžník zabránil zosplatneniu en block a veriteľ by nemohol úver pri pokračovaní nesplácania splátok zosplatiť – dlžník by totiž napriek úhrade jednej konkrétnej splátky bol v prípade opätovného nesplácania splátok naďalej napriek písomnému upozorneniu veriteľa v omeškaní s plnením splátok úveru po dobu dlhšiu ako tri mesiace a preto by boli splnené podmienky podľa § 53 ods. 9 OZ a veriteľovi by teda v takom prípade nič nebránilo v tom, aby pri neuhradení ďalšej splátky úveru uplatnil pri plnom rešpektovaní § 53 ods. 9 OZ, ktoré by bolo dodržané, uplatnil svoje právo podľa ust. § 565 OZ a vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Ďalej dôvodil, že pokiaľ by zákonodarca vyžadoval presnú špecifikáciu splátky, pre ktorú došlo k zosplatneniu vo výzve podľa § 53 ods. 9 a § 565 OZ, uviedol by to v tomto zákonom ustanovení. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/154/2022 zo dňa 27.2.2024, z ktorého vyvodil, že podstatnou právnou skutočnosťou v čase vyhlásenia splatnosti je výlučne to, či veriteľ mal splnené podmienky pre vyhlásenie splatnosti podľa ust. § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ. Uviedol, že povinnosť veriteľa špecifikovať splátku v upozornení na možné zosplatnenie, resp. priamo v zosplatnení, nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu a spotrebiteľ musí mať vedomosť o tom, koľko a kedy na poskytnutý úver uhradil. Mal za to, že určenie, pre nezaplatenie ktorej konkrétnej omeškanej splátky nastalo zosplatnenie dlhu, je na posúdení súdu, pričom žalobca nemá povinnosť vec právne kvalifikovať, ale len skutkovo vymedziť. Na posudzovanie platnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti nemá žiadny vplyv uvedenie zo strany veriteľa, pre ktorú splátku podľa jeho právneho názoru k vyhláseniu splatnosti má prísť alebo došlo, s poukazom na zásadu „iura novit curia“ a len súd je oprávnený vykladať a aplikovať právne predpisy v civilnom konaní [uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 196/2009 zo dňa 22.9.2010 a 4Cdo 9/2017 zo dňa 27.5.2020]. K tvrdeniu o neurčitosti a nezrozumiteľnosti podania pre neuvedenie splátky (tzv. nekvalifikovaná výzva), a teda ku klasifikácii ako neplatného právneho úkonu v zmysle § 37 ods. 1 OZ poukázal na vybrané rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave (5CoCsp/12/2023 zo dňa 30.08.2024, 3CoCsp/1/2022 z 30.03.2023), Krajského súdu v Prešove 26CoCsp/6/2024 z 28.03.2024, Krajského súdu v Trenčíne 27CoCsp/1/2024 z 30.01.2024, Krajského súdu v Banskej Bystrici (17CoCsp/7/2023 z 24.10.2023, 13CoCsp/15/2023 z 31.07.2024), Krajského súdu v Košiciach (11CoCsp/9/2021 z 21.09.2022, 6CoCsp/53/2021 z 18.01.2022 a 11CoCsp/15/2024 zo dňa 5.08.2024). Ďalej argumentoval tým, že veriteľ nie je povinný vedieť správne právne posúdiť, pre nesplnenie ktorej splátky uplatňuje právo podľa ust. § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ, ale jeho úlohou je len sledovať splnenie týchto podmienok a ak toto právo uplatní po splnení týchto podmienok, je tento úkon jednoznačne platný, a to bez ohľadu na to, či veriteľ stanovil „splátku“ pre nesplnenie ktorej sa domnieva, že došlo k uplatneniu tohto práva. Veriteľ (žalobca) je povinný skutkovo vymedziť stav, avšak právne posúdenie (pričom určenie, pre nesplnenie ktorej splátky napokon došlo k uplatneniu uvedeného práva je výlučne právnym posúdením) je už výhradne vecou súdu. Obdobne vo veciach, v ktorých sa riešilo, pre ktorú splátku bol veriteľ oprávnený zosplatiť úver a odkedy je potrebné počítať začiatok premlčacej doby v spotrebiteľských veciach, bolo rozhodnuté na úrovni najvyššej súdnej autority prijatím judikátu pod č. R 29/2023, v ktorom pri posudzovaní premlčania najvyšší súd musel celkom nepochybne riešiť predovšetkým platnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti podľa § 53 ods. 9 OZ, keďže počítanie premlčacej doby je odvodené od platnosti daného právneho úkonu. Ďalej argumentoval tým, že nemôže obstať výklad dotknutých zák. ustanovení v tom zmysle, že veriteľ je povinný uviesť rozhodnú splátku v upozornení pred zosplatnením podľa § 53 ods. 9 OZ a rovnako aj v samotnom zosplatnení, keďže v praktickej realite by veriteľ uvádzal v týchto právnych úkonoch rôzne splátky, pričom spotrebiteľovi by táto informácia nepriniesla vôbec žiadnu informačnú hodnotu a mohol by sa tým dostať do informačnej asymetrie práve v prípade, kedy by veriteľ uviedol vo výzve podľa § 53 ods. 9 OZ akúkoľvek omeškanú splátku, nakoľko spotrebiteľ by mohol nadobudnúť mylnú domnienku, že uhradením len tejto splátky zabráni zosplatneniu (ako to nesprávne posúdil aj súd prvej inštancie), nakoľko pri úhrade (len) tejto splátky by podmienky podľa § 53 ods. 9 OZ zostali zachované - spotrebiteľ

by bol naďalej v omeškaní so splácaním dlhu po dobu dlhšiu ako tri mesiace, keďže zvyšné splátky neuhradil a zároveň bol upozornený na možné uplatnenie práva na vyhlásenie splatnosti. Ak by aj veriteľ určil v podaní, ktorým si právo na vyhlásenie splatnosti splátok uplatňuje, nesplnenú splátku, pre ktorú toto právo uplatňuje a toto jeho právne posúdenie by sa nezhodovalo s posúdením tejto právnej otázky súdom, nespôsobovalo by to automaticky neplatnosť uvedeného právneho úkonu, a preto za absurdné žalobca považuje, aby súd za tohto stavu vytvoril takúto náležitosť dotknutého právneho úkonu za situácie, kedy zákonodarca takúto náležitosť nevyžaduje. Zastával názor, že postupca využil právo podľa § 565 OZ a vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy v lehote nie kratšej ako 15 dní v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ v spojitosti s § 565 OZ, a teda došlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a tým aj k platnému postúpeniu pohľadávky v súlade s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, zakladajúcej aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu v danom spore. Poukázal tiež na novelizované ustanovenia § 53 ods. 9 a ods. 10 OZ, podľa ktorých (ani po novelizácii) nie je obligatórnou náležitosťou výzvy uvedenie konkrétnej splátky, resp. jej špecifikácia, ale suma splátok, s ktorými je spotrebiteľ v omeškaní, teda obligatórnou náležitosťou takejto výzvy nie je špecifikácia konkrétnej splátky, pre ktorú sa veriteľ chystá úver zosplatiť, resp. pre ktorú úver zosplätňuje. Z obsahu uvedených úkonov je tak podľa žalobcu celkom zrejмый úmysel veriteľa, t.j. upozorniť dlžníka v súlade s § 53 ods. 9 OZ na to, že je v omeškaní po dobu viac ako troch mesiacov, je z neho zrejмая aj celková výška omeškania a tiež upozornenie, že v prípade, ak omeškané plnenie neuhradí v dodatočnej lehote, je veriteľ oprávnený žiadať o zaplatenie celej pohľadávky. Rovnako z obsahu zosplatenia je žalobcovi zrejмая vôľa veriteľa, aby nastala splatnosť celej pohľadávky z dôvodu porušenia povinností na strane dlžníka – nedodržania jeho platobnej disciplíny. V odôvodnení napadnutého rozsudku podľa názoru žalobcu absentuje vysvetlenie, v čom identifikoval neurčitost', či nepravdivost' právnych úkonov, t.j. ako konkrétne sa pri absencii určenia splátky, ktorá vyvolala zosplatenie (za dodržania podmienok podľa ust. § 53 ods. 9 a § 565 OZ) v uvedených právnych úkonoch prejavil vnútorný rozpor týchto úkonov, čím považuje rozsudok súdu prvej inštancie za čiastočne nepreskúmateľný. V súvislosti so splnením podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách žalobca poukázal na to, že výzvou v zmysle tohto ust. môže byť aj výzva, ktorou sa vyhlasuje splatnosť záväzku, v danom prípade výzva zo dňa 26.5.2023 označená ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru č. 42799120100002“, nakoľko bolo riadne preukázané doručenie predmetnej výzvy žalovanej skrz poštový podací hárok a k nemu doložené sledovanie zásielky, kde je uvedené doručenie dňa 31.05.2023 a k postúpeniu pohľadávky došlo 1.3.2024, t. j. zhruba 9 mesiacov po doručení predmetnej výzvy zo dňa 26.05.2023, t.j. celkom jednoznačne viac ako 90 dní v zmysle § 92 ods. 8 zák. o bankách. Podľa názoru žalobcu by zákonodarca do predmetného ustanovenia uviedol špeciálne podmienky pre prípad spotrebiteľského prvku, ak by zamýšľal pristupovať k uvedenej výzve iným ako zákonom definovaným spôsobom, čím za výzvu podľa § 92 ods. 8 možno považovať aj výzvu, ktorou sa vyhlasuje predčasná splatnosť úveru. Posledným kritériom tak zostáva zachovanie tzv. ochrannej lehoty nepretržitého omeškania viac ako 90 kalendárnych dní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, čo podľa názoru žalobcu nasvedčuje záveru, že ktorákoľvek výzva na úhradu dlžnej sumy, teda nie len „zosplätňujúca“ výzva (kde sa spravidla už nachádza celý objem dlžnej pohľadávky), bude spĺňať kvalifikačné kritérium pre splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8. Na margo zákonnej požiadavky 90 dní od omeškania s plnením čo i len časti peňažného záväzku, žalobca poukázal na počet dní omeškania s plnením v rozsahu prevyšujúcom 90 dní, keďže ani od poslednej výzvy zo dňa 26.5.2023 nedošlo k žiadnej úhrade zo strany žalovanej. V tejto súvislosti odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.3.2018, sp. zn. 7Cdo/26/2017, v zmysle ktorého plynutie lehoty 90 dní nenastáva od doručenia výzvy bankou klientovi, ale je nezávislou na výzve, pretože plynie od omeškania dlžníka, ktorý nastáva okamihom, keď dlžník prestal plniť svoj záväzok voči banke. Za správny nepovažoval ani názor súdu, že vo výzve podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách musí banka klienta informovať o možnosti postúpiť pohľadávku na tretiu osobu a že vyhlásenie predčasnej splatnosti nemožno považovať za výzvu podľa § 92 ods. 8, nakoľko výzvou v zmysle tohto ustanovenia môže byť aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru za predpokladu, že dlžník mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom takéhoto adresovaného jednostranného právneho úkonu (§ 45 ods. 1 OZ). Právna otázka, či zosplätňujúca výzva môže byť považovaná za výzvu podľa § 92 ods. 8 zák. o bankách, za splnenia ostatných zákonom predpokladaných kritérií (písomná forma, omeškanie zákonom predpokladanú dobu, preukázané doručovanie do dispozičnej sféry dlžníka), sa javí byť momentálne Najvyšším súdom SR vyriešená so záverom, že výzvou podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť aj zosplätňujúca výzva za predpokladu, že obsahuje zároveň výzvu na splnenie záväzku a bola preukázaná objektívna možnosť dlžníka sa s touto výzvou oboznámiť. V danej súvislosti žalobca zdôraznil, že ani judikatúra Najvyššieho súdu SR nevyžaduje, aby výzva podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách bola kvalifikovaná a nie je potrebné, aby veriteľ realizoval v súvislosti so zosplatením a postúpením

pohľadávky dve samostatné výzvy (jednu podľa § 565 OZ, resp. § 53 ods. 9 OZ a druhú podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách), t.j. postačuje aj len jediná výzva. K tejto otázke odkázal na vybrané rozhodnutia krajských súdov a uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Cdo/165/2022 zo dňa 27.9.2023 a 1Cdo/154/2022 zo dňa 27.2.2024, z ktorých citoval právny názor.

6. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрила.

7. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 CSP) a oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania (§385 ods. 1 a contrario CSP), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f), g) a h) CSP, s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

8. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie práva procesné, ktoré jej zákon priznáva. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. K odňatiu možnosti konať pred súdom dochádza tiež vtedy, keď súd nedostatočne odôvodní svoje rozhodnutie, ktoré nespĺňa požiadavky vymedzené ust. § 220 ods. 2 a 3 CSP.

9. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu vecí súdom, spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie, je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého súd zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP (dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo), a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré sú založené na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185 - § 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a pod. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods. 1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

10. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP je daný, ak zistený stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. Prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

11. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený

skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. Žalobca v intenciách uplatnených odvolacích dôvodov nastolil predmetom odvolacieho prieskumu správnosť právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie v otázke jeho aktívnej legitímácie v predmetnom spore, ktorú súd prvej inštancie nemal preukázanú z dôvodu, že právny predchodca žalobcu BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky v postavení veriteľa pri zosplatnení úveru nedodrжал podmienky stanovené v ust. § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ a nedošlo tým k platnému zosplatneniu celého úveru, a teda neboli splnené zákonom predpísané náležitosti platného a účinného postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách (nakoľko právny predchodca žalobcu postúpil pohľadávku, ktorá v čase postúpenia nebola splatná), v dôsledku čoho súd prvej inštancie konštatoval nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v danom spore.

13. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu prvej inštancie v intenciách uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu odvolacích námietok dospel k záveru, že odvolanie nie je opodstatnené a žalobcom namietané odvolacie dôvody v danom spore neboli preukázané. Odvolací súd nezistil, že by skutkové zistenia súdu prvej inštancie boli nesprávne, nezodpovedajúce tvrdeniam strán a vykonaným dôkazom, príp. založené na chybnom hodnotení vykonaných dôkazov alebo, že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli alebo nevyšli za konania najavo, opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo na zistený skutkový stav aplikoval nesprávny právny predpis alebo správne použitý právny predpis (právnou normu) nesprávne vyložil, príp. ho na zistený skutkový stav nesprávne aplikoval. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav veci, vzal do úvahy iba skutočnosti preukázané vykonanými dôkazmi, ktoré vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z ust. § 191 a nasl. CSP, v súlade so zákonom, starostlivo prihliadajúc tiež na rozhodujúce skutkové tvrdenia a relevantné argumenty sporových strán, a dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Z odvolacej argumentácie žalobcu nemožno vyvodit ani pravdivosť a opodstatnenosť ním uvádzaných tvrdení v kontexte namietanej nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku s poukazom na jeho nedostatočné odôvodnenie ohľadom neurčitosti výzvy v zmysle neuvedenia omeškanej splátky, ktorá vyvolala zosplatnenie úveru, nakoľko rozhodnutie spĺňa všetky parametre zákonného a spravodlivého odôvodnenia rozhodnutia, ktoré zohľadňuje relevantnú právnú úpravu a v konečnom dôsledku zohľadňuje aj aktuálnu rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

14. Odvolací súd sa preto stotožňuje so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ako aj so záverom, že žalobca nenadobudol (platne) spornú pohľadávku svojho právneho predchodcu BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, voči žalovanej, a teda nedisponuje ani oprávnením pohľadávku vymáhať a aktívnou vecnou legitímáciou v predmetnom spore.

15. Na zdôraznenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku a pre doplnenie jeho dôvodov aj v kontexte odvolacích námietok žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné dôvody:

16. Z obsahu úverovej zmluvy zo dňa 3.11.2022 je zrejmé, že zmluvné strany si dojednali konečnú splatnosť úveru dňa 10.07.2024, t.j. v období nasledujúcom po postúpení pohľadávky, čím nie je splnený základný predpoklad účinného postúpenia pohľadávky, t.j. platné vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru so zreteľom na ust. § 17 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktoré umožňuje veriteľovi postúpiť pohľadávku z úverovej zmluvy na tretiu osobu za predpokladu, že sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti úveru.

17. Na predmetný vzťah a postúpenie bankovej pohľadávky na nebankový subjekt - súčasného žalobcu, súd prvej inštancie správne aplikoval režim zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a platnosť postúpenia pohľadávky skúmal v intenciách jeho ust. § 92 ods. 8, v spojitosti s ust. § 53 ods. 9 a § 565 OZ.

18. S poukazom na závery aktuálnej rozhodovacej praxe o potrebe špecifikácie splátky vo výzve na zaplatenie omeškanej splátky a v právnom úkone veriteľa o mimoriadnom zosplatnení celého úveru, podstatným pre posúdenie, či je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu v danom spore, je zistenie, či

právny predchodca žalobcu postupoval pri zosplatnení úveru v súlade s ust. § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ, teda či zosplatnenie úveru právnym predchodcom žalobcu možno považovať za platné.

19. Podmienky na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru zo spotrebiteľskej zmluvy sú upravené v § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ, v zmysle ktorých je pre platné zosplatnenie úveru potrebné kumulatívne dodržanie tam stanovených podmienok. V poradí prvá z kumulatívnych zákonných podmienok ustanovuje, že právo na jednorazové splatenie pohľadávky bude mať veriteľ najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. V poradí druhá kumulatívna podmienka je ustálená v rovine pozitívneho konania dodávateľa, ktorý je pred jednorazovým zosplatnením pohľadávky povinný v lehote nie kratšej ako 15 dní pred jednorazovým zosplatnením pohľadávky spotrebiteľa upozorniť na výkon tohto práva. Ak zákonodarca ustanovil povinnosť upozorniť spotrebiteľa, je dôležité, aby tak dodávateľ učinil vzhľadom na zákonnú lehotu jednak uplynutia troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, a jednak na zákonnú lehotu 15 dní pred vykonaním svojho práva [Občiansky zákonník (I. a II. zväzok), 1. vydanie, 2017, str. 492 - 633: M. Budjač]. V poradí tretia zákonná podmienka pre zosplatnenie úveru vyplývajúca z ust. § 565 OZ predpokladá právo veriteľa žiadať o plnenie celku pre omeškanie so splnením konkrétnej splátky iba do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Zo zákonnej formulácie tak možno vyvodiť, že žiadosť veriteľa s účinkami straty výhody splátok musí byť dlžníkovi doručená skôr, než nastane splatnosť najbližšie nasledujúcej splátky, t.j. najneskôr v deň predchádzajúci splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

20. Až po kumulatívnom splnení uvedených podmienok možno dospieť k záveru, že došlo k platnému zosplatneniu spotrebiteľského úveru.

21. Vychádzajúc z uvedených záverov odvolací súd v súvislosti so skúmaním podmienok platného zosplatnenia úveru z obsahu spisu zistil, že žalovaná bola výzvou zo dňa 3.4.2023 (č.l. 49 spisu) vyzvaná na úhradu dlžnej čiastky úveru 459,25 €, pričom výška mesačnej splátky bola v úverovej zmluve dohodnutá na sumu 144,75 €, a preto veriteľom požadovaná suma vo výzve pred zosplatnením úveru predstavuje dlh titulom viacerých omeškaných splátok, no nemožno z nej s určitosťou vyvodiť, s ktorými konkrétnymi splátkami je žalovaná v omeškaní. Zároveň správne súd prvej inštancie vzhľadom na pochybenie veriteľa v tom, že vo výzve v rozpore s § 53 ods. 9 OZ neposkytol žalovanej dodatočnú lehotu 15 dní na splnenie omeškanej splátky, nakoľko od žalovanej vyžadoval okamžitú úhradu omeškanej časti dlhu.

22. V spojitosti s požiadavkou postúpenia (len) splatnej pohľadávky (§ 17 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch) bolo potrebné dodržať postup podľa ust. § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ.

23. Argument spočívajúci v tvrdeniach odvolateľa, že k zosplatneniu predmetnej pohľadávky veriteľ pristúpil pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 15.02.2023 nemôže obstať práve s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR R 34/2025 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov pod č. 3/2025 v znení, že „bez konkretizácie splátky, pre ktorú prichádza zosplatnenie, nie je možné spoľahlivo určiť, či k uplatneniu práva došlo za splnenia preň zákonom určených podmienok (uplynutie lehôt podľa § 53 ods. 9 OZ). Právny úkon nekonkretizujúci splátku preto je úkon zákon obchádzajúci (nakoľko napriek nezakotveniu výslovnej zákonnej požiadavky na takúto náležitosť jej absencia spôsobuje nedodržanie účelu úpravy, ktorým je možnosť overenia si splnenia požiadaviek slúžiacich k zvýšenej ochrane spotrebiteľa) a i nedostatočne určitý, v oboch prípadoch sankcionovaný neplatnosťou či už podľa § 39 alebo § 37 ods. 1 OZ“.

24. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti aj právny názor vyslovený Najvyšším súdom SR v jeho rozhodnutiach sp. zn. 5Cdo/197/2022 zo dňa 26.6.2024 a 5Cdo/188/2023 zo dňa 31.7.2024, podľa ktorého: „ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný v súlade s ust. § 565 a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa a v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú môže jednorazovo a predčasne zosplatniť celý dlh. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatnenia úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie poškodený“.

25. Takisto podľa právneho názoru vysloveného Najvyšším súdom SR v jeho uznesení sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.1.2024, „V prípade, ak zo strany veriteľa nedôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ust. § 53 ods. 9 a § 565 OZ, pre platný úkon zosplatnenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatnení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh“.

26. Odvolací súd zároveň dáva do pozornosti ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR týkajúce sa zaplata celj pohľadávky pri strate výhody splátok (§ 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ) a plynutia premlčacej doby (§ 101 a § 103 OZ) pri spotrebiteľských zmluvách, a to uznesenie z 29.11.2022 sp. zn. 7Cdo/268/2020 (R 71/2018), uznesenie z 30.11.2022 sp. zn. 5Cdo/224/2021, uznesenie z 15.12.2022 sp. zn. 4Cdo/132/2021, uznesenie z 31.1.2023 sp. zn. 5Cdo/26/2022 a uznesenie z 31.1.2023 sp. zn. 9Cdo/368/2021, v ktorých je prioritne riešená otázka začiatku plynutia premlčacej doby pri uplatnení zosplatneného úveru, avšak zároveň je tam zdôraznená aj potreba identifikácie splátky, pre ktorú nastáva splatnosť celého dlhu v zmysle § 565 OZ a prepojenosť tohto zákonného ustanovenia na ust. § 53 ods. 9 OZ.

27. Žalobca v konaní nepreukázal, že jeho právny predchodca BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, od ktorého mal nadobudnúť spornú pohľadávku, pri predčasnom zosplatnení predmetného úveru postupoval v súlade s ust. § 53 ods. 9 a § 565 OZ platného a účinného v čase postúpenia pohľadávky. Predpokladom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v predmetnom spore je splnenie zákonných podmienok pred zosplatnením úveru (§ 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ), bez splnenia ktorých je postúpenie pohľadávky vylúčené a následné postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 OZ, pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia pohľadávky musí súd prihliadnuť z úradnej povinnosti. Zároveň aj vecnú legitímáciu súd skúma z úradnej povinnosti, ktorej nedostatok má vždy za následok zamietnutie žaloby bez jej vecného prejednania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/162/2020 zo dňa 27.10.2021, ktorý je publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 2/2022 pod č. 6).

28. S poukazom na záver Najvyššieho súdu SR, podľa ktorého ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky umožňovalo banke postúpiť inej osobe (a to aj osobe, ktorá nie je bankou) len splatnú pohľadávku, resp. časť pohľadávky, ktorá je splatná (§ 17 zákona č. 129/2010 Z.z.) a v danom prípade v čase postúpenia postupovaná pohľadávka nebola splatná, došlo k postúpeniu tzv. živého úveru, čo je v rozpore s ust. § 17 zákona č. 129/2010 Z.z.. Z týchto dôvodov odvolací súd konštatuje správnosť záverov súdu prvej inštancie, podľa ktorého zmluva o postúpení pohľadávky je neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ, žalobca nie je aktívne vecne legitimovaným subjektom, a preto súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom správne žalobu zamietol.

29. Z uvedených dôvodov odvolací súd preskúmaný rozsudok v jeho zamietavom výroku vo veci samej a v súvisiacom výroku o trovách konania podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

30. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ust. § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že stranám sporu nárok na ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca nemal úspech v odvolacom konaní a úspešnej žalovanej podľa obsahu spisu žiadne trov v odvolacom konaní preukázateľne nevznikli.

31. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať

pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky: a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), a to v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).